Sfântul cuvios Serafim - Bătrânul cu duh de copil

(2/15 ianuari şi 19 iulie/ 1 august)

„Neobişnuita călătorie a Serafimei” (cu subtitrare în română):
https://www.youtube.com/watch?v=A2mOIuBNQy4

Minunile Sfântului Serafim de Sarov:
https://www.youtube.com/watch?v=JkW_3RaXxLA

****

Dacă la mulţi din cei vârstnici simţurile s-au atrofiat, copiii, din contră, detectează fără greutate, ca şi animalele, atmosfera paradisiacă de care un om al lui Dumnezeu este înconjurat.

Un alt “instantaneu”, datorat condeiului Nadejdei Aksakova, ne face să participăm la o vizită pe care familia sa a făcut-o la Sarov. Această vizită s-a întipărit pentru totdeauna în memoria fetiţei de atunci…

Ca de obicei, după Liturghie, pelerinii veniţi la Sihăstrie pentru a-l vedea pe Stareţ, au năvălit spre chilia lui. Însă uşa a rămas încuiată. Obosit de întâlnirile nesfârşite cu mulţimile de pelerini, Părintele Serafim se mai ducea uneori să se plimbe prin pădurea lui dragă.

- Probabil că a fugit, când a auzit în curte zgomotul echipajului vostru, zise un călugăr bătrân. Dacă vreţi să-l vedeţi, trebuie să-l căutaţi în fundul pădurii.

- Nu veţi avea norocul să-l găsiţi uşor, zise egumenul mănăstirii, văzând grupul de vizitatori, îndreptându-se spre pădure. Răspunde numai dacă îl strigă copiii. Lăsaţi-i pe ei să alerge înaintea voastră.

Pădurea - povesteşte Aksakova - devenea din ce în ce mai deasă. De abia se vedea lumina de sub bolta imenşilor brazi. Aveam o senzaţie de nelinişte în această pădure întunecoasă. Din fericire, o rază de soare străluci printre ramurile de brad. În faţa noastră apăru o poiană verde inundată de soare. Acolo, la rădăcina unui brad care creştea deosebit de ceilalţi, un bătrânel slăbuţ, încovoiat până la pământ, tăia de zor cu toporişca nişte nuiele. Auzind zgomotul, bătrânelul se ridică, ciuli urechile în direcţia mănăstirii şi o luă repede spre pădure, ascunzându-se în iarbă.

- Părinte Serafime! Părinte Serafime! - eram vreo douăzeci care-l strigam aşa.

Auzind sunetul vocilor noastre de copii, Părintele Serafim ieşi din ascunzătoarea lui. Cu degetul la gură, părea să ne roage să nu spunem celor mai mari că el se află aici. Dând iarba la o parte ca să ne facă un loc de trecere, s-a aşezat şi ne-a făcut semn să ne apropiem. Micuţa Liza se năpusti prima asupra lui şi aruncându-i-se în braţe, îşi sprijini obrăjorul de umărul aspru al bătrânului.

- Odorul meu! Comoara mea! murmură bătrânul, strângând pe fiecare dintre noi la pieptul lui slab.

Încrezători, fericiţi, noi îl îmbrăţişăm. Dar tânărul cioban Sioma se întoarse din drum şi alergă spre mănăstire, strigând: "Pe aici! Pe aici! Părintele Serafim este acolo!"

Noi nu mai puteam de ruşine. Strigătele noastre, îmbrăţişările noastre ni s-au înfăţişat ca o trădare.

Întorcându-se la mănăstire, micuţa Liza s-a apropiat de sora ei şi, luându-i mâna, i-a zis: "Părintele Serafim numai se preface că-i bătrân. Dar, de fapt, el e un copil, ca şi noi. Nu-i aşa, Nadia?"

Într-adevăr, scrie la bătrâneţe Nadejda Aksakova, niciodată în întreaga sa viaţă, n-am întâlnit o privire de o puritate copilărească, ca aceea a părintelui Serafim, niciodată n-am văzut un surâs asemănător zâmbetului său.

O altă imagine

Duh de copil? Nebunie pentru Hristos? Asta-i tot ce văd pelerinii veniţi la Pustia Sarovului, curioşi sau plini de râvnă. Aceeaşi Nadejda Aksakova, în amintirile ei, ne dă despre omul lui Dumnezeu o imagine diferită.

"Era după Liturghie. Părintele Serafim ieşea din biserică. Era îmbrăcat într-o mantie monahală tradiţională şi purta semnele preoţiei - epitrahilul şi mânecuţele, pe care preoţii ortodocşi le îmbracă la încheietura mâinii, când slujesc Liturghia. Pe faţa lui, cu fruntea înaltă şi cu trăsături nobile, strălucea bucuria unui om care luase parte la agapa euharistică. Lumina intelectului lucea în ochii lui mari, albaştri. Bătrânul cobora treptele încet, şchiopătând puţin, dar necăutând la aceasta, părea să fie, şi era, într-adevăr, de o maiestuoasă frumuseţe".

După ce se împărtăşea, părintele Serafim trecea printre rândurile strânse de pelerini cu ochii plecaţi, fără să intre în vorbă cu cineva. Însă de data aceasta, contrar obiceiului său, se opri.

"Nu voi uita niciodată", scrie Aksakova, "privirea lui inspirată, faţa sa transfigurată şi sunetul vocii lui când s-a adresat mulţimii. Vorbea despre Sfânta Cruce şi despre însemnătatea ei pentru creştini. Cuvintele lui sonore, simple, elocvente, curgeau fără nici o sforţare şi pătrundeau în suflete. Vorbea cu autoritate, după exemplul lui Hristos, Domnul şi Învăţătorul său, şi nu ca fariseii şi cărturarii".

Uneori, vizitatorii îşi prelungeau pelerinajul până la mica pustie îndepărtată în speranţa de a-l găsi acolo pe Stareţ. De multe ori îl găseau în faţa icoanei Maicii Domnului fixată pe trunchiul unui brad, înmulţind liniştit semnul crucii, cum au obiceiul ruşii s-o facă.

Părintele Serafim părea cu totul adâncit în rugăciunea neîncetată. Atunci genunchii se îndoiau nevrând. În tăcere, toţi se rugau. Îngerul păcii zbura pe deasupra poienii.

(din: "Viaţa, învăţăturile şi profeţiile Sfântului Serafim de Sarov", Editura Schimbarea la faţă)